

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 kwietnia 2014 roku W. R. wniósł o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 11 927,70 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od kwot 5 986,35 zł od kolejno 16 marca 2014 roku i 16 kwietnia 2015 do dnia zapłaty oraz kosztów procesu obejmujących koszty zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej. W uzasadnieniu powód wskazał, że nie otrzymał od pozwanego kwot odszkodowania związanych z zawartą umową o zakazie konkurencji.

W dniu 30 kwietnia 2014 roku Referendarz sądowy w tut. Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu by zapłacił powodowi zgodnie z żądaniem pozwu oraz polecił pobrać od pozwanego część opłaty sądowej, od której powód był zwolniony.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością W.(dalej: A. N.) w ustawowym terminie od powyższego nakazu wniósł sprzeciw, zaskarżając wydany nakaz w całości. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Wskazał, że powód podjął działalność konkurencyjną, wobec czego A. N.odmówił wypłaty kwot odszkodowania.

Pismem z dnia 26 maja 2014 roku powód rozszerzył powództwo do kwoty 17 959,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot 5 986,35 zł odpowiednio od 16 marca, kwietnia oraz maja 2014 roku do dnia zapłaty, a następnie w dniu 27 czerwca 2014 roku wniósł o zasądzenie w miejsce dotychczasowo żądanych sum kwoty 23 945,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot 5 986,35 zł odpowiednio od dnia 16 marca, kwietnia, maja, czerwca 2014 roku do dnia zapłaty. Rozszerzenie powództwa było związane z nastaniem terminów wymagalności płatności kolejnych sum odszkodowania.

Takie stanowiska procesowe strony utrzymały do zamknięcia rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. R.od 4 maja 2000 roku do 14 czerwca 2013 roku zatrudniony był w oddziale spółki z ograniczoną odpowiedzialności (...)w P.w wymiarze czasu pracy 1 etatu. W ostatnim okresie swojego zatrudnienia od 1 lutego 2011 roku do 14 czerwca 2013 roku wykonywał pracę na stanowisku (...).

(okoliczności bezsporne, a nadto świadectwo pracy –k. 10)

W dniu 21 czerwca 2013 roku pomiędzy A. N. a W. R.doszło do zawarcia porozumienia, na mocy którego rozwiązano dotychczasową umowę o pracę za porozumieniem stron z dniem 14 czerwca 2013 roku. Jednocześnie strony zmieniły treść umowy o zakazie konkurencji z dnia 1 lutego 2012. Ustalono, że zakaz konkurencji obowiązywać będzie przez 12 miesięcy od dnia ustania stosunku pracy. Wysokość odszkodowania miała wynosić 25% wynagrodzenia otrzymanego przez pracownika przed ustaniem stosunku pracy przez okres obowiązywania zakazu konkurencji. Odszkodowanie miało być płatne w 12 miesięcznych ratach, od momentu otrzymania od pracownika pismem oświadczenia o powstrzymaniu się od działalności konkurencyjnej. W pozostałym zakresie zawarta uprzednio umowa pozostawała bez zmian. W umowie z dnia 1 lutego 2002 roku strony ustaliły ponadto, że działalność konkurencyjna obejmuje każdy rodzaj lub przejaw działalności w kraju lub zagranicą, niezależnie od formy prawnej, który w swej treści w całości lub w części jest tożsamy z przedmiotem działalności spółki lub podmiotów od niej zależnych. Obejmuje to również działalność na rzecz podmiotu powiązanego z przedsiębiorstwem konkurencyjnym osobowo lub organizacyjnie bądź podmiotu zależnego.

(okoliczności bezsporne, a nadto umowa zawarta 1 lutego 2002 –k. 11-14, porozumienie z 21 czerwca 2013 –k. 15

Miesięczna rata odszkodowania wypłaconego W. R. przed marcem 2014 roku wyniosło 4 742,35 zł netto.

Dowód: potwierdzenie przelewu –k. 16

W dniu 3 kwietnia 2014 roku W. R., działając przez pełnomocnika, wezwał A. N. do zapłaty kwoty 5 968,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 marca 2014 roku tytułem zaległej kwoty odszkodowania.

Jednocześnie W. R. składał oświadczenia, z których wynika, że od 14 lutego 2014 do 14 czerwca 2014 powstrzymywał się od działalności konkurencyjnej wobec A. N..

Dowód: wezwanie wraz z dowodem nadania –k. 20-21, oświadczenia –k. 17,19,77,87

W dniu 18 września 2013 roku W. R. zarejestrował działalność gospodarczą pod nazwą Biuro Usług Handlowych (...). Przedmiotem działalności było badanie rynku, specjalistyczne projektowanie i dekorowanie wnętrz, działalność w zakresie organizowania zaopatrzenia i sprzedaży dla małych i średnich firm.

Dowód: dokumentacja sporządzona przez Biuro usług (...) – k. 98-113

W dniu 24 czerwca 2014 roku W. R. spotkał się z B. S. w siedzibie sklepu (...). Przedstawiał tam wzorniki kolorów firmy (...). W tym zakresie działał jako strona umowy spółki cywilnej z PPHU (...), który był właścicielem sklepu (...). W ramach tej współpracy W. R. doradzał w zakresie marketingu, rozmów z klientami, asortymentem produktów, całościową działalnością spółki. Nie zajmował się stale obsługą klienta, lecz baczeniem by transakcje zawierane były z kontrahentami wiarygodnymi i były bezpieczne dla właścicieli sklepu (...). Za powyższe otrzymywał wynagrodzenie.

Dowód: sporządzona przez Biuro usług (...) – k. 98-113, zeznania Z. N. –k. 121-123, zeznania D. M. –k. 123-124, zeznania B. S. –k. 176-178

W sklepie (...) towary kupowano za pośrednictwem dystrybutorów A. N. jak i z innych źródeł. Podmiot ten (...) nie brał udziału w przetargach, zajmując się współpracą z odbiorcami detalicznymi. Stosował wyższe ceny niż A. N.. O asortymencie towarów nie decydował W. R.. Doradzał on natomiast jakie należy zakupić towary do asortymentu. Decyzje o tym, żeby zacząć stosować mieszalnik do farb firmy (...) podjął Z. N. i D. M. – mający wpływ na działalność sklepu (...). W tym zakresie nie działał W. R., choć rekomendował on zastosowanie tego mieszalnika. W ofercie sklepu (...) znajdowały się też marki N. i D. należące do A. N..

Dowód: zeznania Z. N. –k. 121-123, zeznania D. M. –k. 123-124, zeznania W. R. –k. 219-220

W ramach działalności doradczej w firmie (...), W. R. działał również, gdy sklep (...) korzystał z mieszalnika farb firmy (...), rezygnując z mieszalnika farb firmy A. N.. Nastąpiło to na krótko przed zakończeniem współpracy W. R. ze sklepem (...). Rezygnacja z mieszalnika nie miała żadnego wpływu na wyniki sprzedaży A. N.. Sklep (...) nie był istotnym klientem jeśli chodzi o dystrybucję produktów A. N.. Sklep (...) zajmował się sprzedażą farb i chemii budowlanej różnych podmiotów. A. N. zajmował się sprzedażą do dystrybutorów hurtowych, nie sprzedawał natomiast do detalistów.

Dowód: zeznania T. K. –k. 178-180, Zenonia K. P. –k. 1180-181, zeznania K. N. –k. 217-218, zeznania W. R. –k. 219-220

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością W. posiada trzy oddziały. Jej kapitał zakładowy wynosi 18 469 500 zł. Do jej działalności należy wytwarzanie wyrobów chemicznych, handel hurtowy i detaliczny, pozostała działalność usługowa i pośrednictwo finansowe. Przejęła ona również spółkę Fabryka (...) w P..

Dowód: wydruk KRS –k. 3-7, 49-58

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów. Złożone dokumenty prywatne stanowią wiarygodny materiał dowodowy, gdyż ich treść jest jasna i oczywista oraz nie budzi wątpliwości. Strony ponadto nie kwestionowały treści, ani prawdziwości danych tam zawartych, Sąd zaś nie miał podstaw by czynić to z urzędu.

Wydruk z KRS, z mocy przepisów szczególnych, ma moc dokumentu urzędowego, stanowi więc dowód tego co zostało w nim urzędowo zaświadczone.

Przy rekonstrukcji stanu faktycznego Sąd oparł się również na zeznaniach powoda oraz świadków. Należy je ocenić jako logiczne, spójne i konsekwentne. Relacjonowane zdarzenia znajdują potwierdzenie w złożonych dokumentach. Nadto okoliczności przedstawiane przez świadków oraz powoda wzajemnie ze sobą korespondują.

Zaznaczyć należy, że okoliczności co do istnienia umowy o zakazie konkurencji, jej postanowień oraz faktu iż powód współpracował ze sklepem dekoratornia oraz rekomendował zastosowanie mieszalnika C. były pomiędzy stronami bezsporne oraz rekomendował zastosowanie mieszalnika C. (art. 229 kpc)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi art. 101¹ kp w zakresie określonym w odrębnej umowie, pracownik nie może prowadzić działalności konkurencyjnej wobec pracodawcy ani też świadczyć pracy w ramach stosunku pracy lub na innej podstawie na rzecz podmiotu prowadzącego taką działalność (zakaz konkurencji). Pracodawca, który poniósł szkodę wskutek naruszenia przez pracownika zakazu konkurencji przewidzianego w umowie, może dochodzić od pracownika wyrównania tej szkody na zasadach określonych w przepisach rozdziału I w dziale piątym.

Z mocy art. 101² kpc przepis art. 101¹ § 1 stosuje się odpowiednio, gdy pracodawca i pracownik mający dostęp do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, zawierają umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. W umowie określa się także okres obowiązywania zakazu konkurencji oraz wysokość odszkodowania należnego pracownikowi od pracodawcy, z zastrzeżeniem przepisów § 2 i 3. Zakaz konkurencji, o którym mowa w § 1, przestaje obowiązywać przed upływem terminu, na jaki została zawarta umowa przewidziana w tym przepisie, w razie ustania przyczyn uzasadniających taki zakaz lub niewywiązywania się pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania. Odszkodowanie, o którym mowa w § 1, nie może być niższe od 25% wynagrodzenia otrzymanego przez pracownika przed ustaniem stosunku pracy przez okres odpowiadający okresowi obowiązywania zakazu konkurencji; odszkodowanie może być wypłacane w miesięcznych ratach. W razie sporu o odszkodowaniu orzeka sąd pracy.

W niniejszej sprawie osiã sporu było to, czy powód naruszył zakaz konkurencji, do którego przestrzegania zobowiązał się w umowie, wskutek czego pozwany mógł nie wypłacić mu należnego odszkodowania. W ocenie Sądu do naruszenia zakazu konkurencji, opisanego w umowie z dnia 2 lutego 2002 roku oraz 21 czerwca 2013 roku nigdy nie doszło.

Strony stosunku pracy mogą ustanowić zakaz prowadzenia przez pracownika jedynie takiej aktywności zawodowej, która wiąże się z działalnością konkurencyjną względem pracodawcy. Konieczne jest więc ustalenie, czy dana działalność wypełnia kryterium działalności konkurencyjnej.

Konkurencja oznacza kierowanie podobnej oferty (produktów, usług) do tej samej grupy adresatów. Nie jest natomiast konkurencją oferowanie w tym samym miejscu i czasie podobnych produktów jednak gdy oferta skierowana jest do odmiennych grup odbiorców.

Pojęcie działalności konkurencyjnej zostało zdefiniowane również w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Przepis art. 4 pkt 11 tej ustawy stanowi, że konkurenci to przedsiębiorcy, którzy wprowadzają lub mogą wprowadzać albo nabywają lub mogą nabywać w tym samym czasie towary na rynku właściwym. Rynek właściwy to z kolei rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji - art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Na potrzeby zakazu konkurencji należy również zwrócić uwagę na przedmiot działalności pracodawcy. Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z 4 listopada 2010 r. sygnatura: II PK 108/2010 „Zakaz konkurencji nie oznacza w ogólności zakazu wykonywania tego samego rodzaju aktywności zawodowej, jak u byłego pracodawcy, związanej z wyuczonym zawodem, a jedynie zakaz wykorzystywania jej w procesie wytworzenia takich dóbr i usług, które stanowią przedmiot działalności tego pracodawcy lub dóbr i usług podobnych (substytucyjnych).”

W wyroku z 22 listopada 2012 r. (I PK 159/2012) Sąd Najwyższy stwierdza zaś, że „ustalenie stanu konkurencyjności wymaga porównania rodzajów przedmiotowej działalności statutowej, terytorialnego obszaru oraz kręgu odbiorców świadczonych usług, a także zweryfikowania możliwości wykorzystania w nowym zatrudnieniu nabytej wiedzy, doświadczenia zawodowego i umiejętności (know-how) menedżera określonej branży (tu: energetycznej), choćby firmy te realizowały wspólne („komplementarne” lub „symbiotyczne”) przedsięwzięcia inwestycyjne.”

Przy ustalaniu czy działalność podjęta przez stronę ma charakter konkurencyjny należy zaś z ostrożnością odnosić się do wskazanych w rejestrach typach działalności PKD. Często ze względu na chęć uniknięcia późniejszej jego zmiany i wiążących się z tym kosztów określenie przedmiotu działalności odbywa się na przyszłość, bez uwzględnienia, czy rzeczywiście dana działalność jest planowana, czy też jest jedynie przewidywaniem.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy uznać, że działalność powoda podjęta po rozwiązaniu umowy za porozumieniem stron nie nosiła cech działalności konkurencyjnej wobec pozwanego. Pozwany jest producentem farb i artykułów chemicznych. Działa na szerokim rynku, a jego produkty trafiają najpierw do dystrybutorów na następnie do podmiotów zajmujących się ich dalszą odsprzedażą. Natomiast sklep (...), z którego działalnością związał się powód zajmował się detaliczną sprzedażą farb i chemii budowlanej. Nie produkował i nie dystrybuował produktów malarskich. Była to typowy podmiot prowadzący działalność gospodarczą, który zainteresowany był osiąganiem zysków poprzez sprzedaż produktów, które zapewniały najlepsze wyniki ekonomiczne. W tym celu mógł swobodnie dobierać marki farb do dalszej sprzedaży. Porównanie jego struktury i potencjału ekonomicznego z możliwościami pozwanego prowadzi do wniosku, że w żadnym wypadku podmioty te nie były konkurentami. Różni byli też, z punktu widzenia uzyskiwanych dochodów odbiorcy produktów obu stron. Z jednej – dystrybutorzy i hurtownie, zaś z drugiej detaliczni odbiorcy.

Należy również zauważyć, że rezygnacja z produktów pozwanego nie zachwiała w żadnym stopniu jego wynikami finansowymi. Nie można nie zauważyć, że dotyczyło to jednego mieszalnika farb, w jednym sklepie, którego zasięg ograniczał się do G. i jej okolic. Mnogość podmiotów na rynku polskim działających jak sklep (...) nie pozwala na uznanie by jej pozycja była w jakimkolwiek stopniu istotna na rynku i by w jakikolwiek sposób mogła zagrozić interesom pozwanego.

Z powyższych więc względów należy uznać, że zakres działalności podmiotu z którym związał się powód oraz zakres działalności pozwanego nie należą do obszarów działalności konkurencyjnej. Produkcja i dystrybucja na szeroką skalę farb i artykułów malarskich oraz detaliczny handel tymi artykułami nie pozostają w związku pozwalającym na przyjęcie, że podmioty te były dla siebie jakkolwiek konkurencją.

Zagadnienie to było również przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 12 września 2008 r. sygn I PK 27/08 stwierdził, że „Obowiązkiem wynikającym z umowy o zakazie konkurencji (art. 101¹ i art. 101² k.p.) uchybia jedynie taka działalność pracownika, która jest przez niego rzeczywiście prowadzona, adresowana jest do tego samego kręgu odbiorców, choćby częściowo pokrywa się z działalnością pracodawcy i realnie zagraża jego interesom.”

Należy również wskazać, to na stronie pozwanej ciążył obowiązek udowodnienia, że powód podjął taką działalność, która spełnia kryteria działalności konkurencyjnej – zgodnie z art. 6 kc oraz 232 kpc.

Zaoferowane przez stronę pozwaną dowody nie wykazały, że działalność ta była konkurencyjna – czemu dano wyraz powyżej. Jednocześnie wnioski o zażądanie przedstawienia przez powoda dokumentacji bankowej, zawartych umów o pracę, wyciągów z rachunków bankowych dla rozstrzygnięcia sprawy należy uznać za nieprzydatne. To strona która

stawia dane twierdzenie winna udowodnić dane fakty, nie zaś domagać się od przeciwnika, by ten poniósł ciężar dowodu danego faktu. Pozwany nie może dowodzić tego, że powód prowadził działalność konkurencyjną zmuszając go do przedstawiania ku temu dowodów. Spowodowałoby to niedopuszczalne w procedurze cywilnej przerzucenie ciężaru dowodu.

Ponieważ pozwany nie udowodnił, że powód prowadził działalność konkurencyjną, roszczenie powoda oparte o treść art. 101(2) kp należy uwzględnić. Wysokość odszkodowania nie była przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu, wobec czego zasądzono jego kwotę zgodnie z żądaniem pozwu. Obejmuje ona sumy niewypłaconych rat odszkodowania.

Odsetki zostały zasądzone w oparciu o treść obowiązującego w dacie wyrokowania art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi a jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Praca powoda na rzecz pozwanego przestała być wykonywana w dniu 14 marca 2013 roku. W każdym kolejnym 15 dniu miesiąca powód składał oświadczenia o powstrzymaniu się od działalności konkurencyjnej. Zgodnie z zawartym porozumieniem rodziło to obowiązek wypłaty odszkodowania. Data 15 dnia kolejnego miesiąca została też wskazana w wystosowanym do poznanego wezwaniu do zapłaty. Dlatego też od kolejnego dnia, pozwany pozostaje w zwłoce z zapłatą kolejnych ratalnych sum odszkodowania. Z tej też przyczyny początek biegu odsetek ustawowych od kolejnych rat określono na 16 dzień kolejno marca, kwietnia, maja i czerwca 2014 roku.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 kpc. Ponieważ pozwany przegrał proces w całości powinien on ponieść jego koszty, na które składają się – wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1800 zł obliczone na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz kwota opłaty skarbowej od pełnomocnictwa -17 zł.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których powód nie miał obowiązku uiścić obciążono przeciwnika, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W związku z powyższym sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 596 zł, gdyż powód od jej uiszczenia był zwolniony z mocy art. 35 ust. 1 przywołanej ustawy.

Mając na uwadze powyższe, w tym przywołane przepisy orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

- (...).